

ונגה באה שאלות אדריכלים ומעמידה את האדם במשרינו נוכת האלקטרון, בכיבול-אשר זה עתה אטורי-בסטור שבתנו, באה ומעודדת את האדם למצוות לנווילו אליו את פרשות גראיה, וכף מוא "מכנינס" את קרבנה לחוך כל פוטרי היוו הנקנים והגדולים, ומוכר את בית צדרכיו לישות גבורה מעל גבורה, הנהו כי כן, מכילה שאילת הדריכים בשבעל-האדם משמעות נפשית גדולה של בשורת נחמת, היה לאילן תלחש לו בחשאי: אלקי עולט – אבל הוא ואתה כבנויו-זיהו, קומך קרב אליהם, והוא קורא לך, הוא תמיד מזבח לבאנך, וכל רצונו: לעתירך כל מודת אהבתו הגודלה, עליך בר' אדם, אשר בראך בגלו וdomino והעמידך כאיקוניון שלו בעולם זה התפלת מפניה את האדם עם אלקי, והפגישה הזאת כה עצום לה לאחרין בנפש האדם חייה בוריה, או רגוז של אמונה.

בהתפלת האדם וכותם מתקבר לשם ביה, וממי לא זוכה ומשיג מה שלא היה יכול כל-LOCOTON ולהשיג בעלדה, או רוך הדריכים והעריריות של החגיגון השכלי הפשוט-ההומטמים בלבד, שם רוך הדריכים והעריריות של החגיגון השכלי הציגו, התפלת מצילה: את האדם ממן הששניות הקלה, וגם מן השכבותנות הממושחת התפללה לייא עזומה של אמונה, מפני שהיה נובעת מעזומה של נפש, מפני שמעוזה את הנוקה האפסותית ביותר-של הנשמה בחולות לילדות ההחטפות הנטהיה הנטהיה המהותית², היא מסורת לו לאדם על אמותה בלשון הרוחים החלומות של גשומת הצמאה לא-ל-חי, בהינתן "אני-ידני כי גדול הד"³, מען מפהה מסקורי הטמי, מעמקי תעלותת – התפללה מעלת את האדם לזר ח', ומגיטתו לעזר, וממנה לא-ל-ז' וממנו ליהיל וממנו לגב-לפלגין: לפני זה ב' –

מה. תנייא אבא בנימין אומר, אין תפילתו של אדם נשמעת אלא בבייחכ", שנאמר "לשמע על הרינה ועל התפליה". סיד הדבירים, כי הנה תכלית התפללה הם שני דברים, שלעומת נחלקו חלקי התפללה, שהם רינה והתפללה, דהיינו שכח ובקשה: האחד הוא שם הש"י. תח' בעולם שע"י תפילה האדם עשה לו צרכי, "ותפלת ישרים רצובו", י"א יאת שעומם ישמע וירושים². והשני, שיוציא האדם שלמותו מן הכה אל הפועל, בהיותו מסדר ריעוני לספר בגורלו יתי ולהיגיל דעתו-ו-כל כחיו נשפו להזחה בנוועם ד', שהוא פרי החיים והכליות השלומות. ובכל סוג זה הוא הדריך העקרי של הרעות בכבודו של מוקם בעולם, וקרבו לבנייא, ובויתו לדבקים בדריכיו. הנה ראי שיח' הוקוק בבל, שג חלק התפללה של בקש, הוא ג' נמצא בעולם, כדי שיע"ז יבא האורם בכל יתור לשלהמו האmittiy, הנשכח מהכרת כבוד ד' ית. שע"י מה שהתפללה מועלת, וע"י מה שכל שהאדם קרוב יותר לשלהמו יתי, ע"י מעשי הטובים וכשרון חכמו ומודתוי, הוא קרוב יותר שתוועיל פליון, ודבורי עשו רושם לבו אומר ויקם לו³, דבר זה מביא את המן האנושי אל קרבת אלקים. וע"כ המזיא הש"י תח' זה בעולמו כדי להזכיר את האדם לשלהמו. והמשכיל יבין בווה שורש מציאות התפללה, באין צורך לחשבנות הריבים של הפילוסופים. ע"כ יש בתגאי חלק הבקשה, שתהאי תמיד משועבדת לחילק היורר עליין של התפללה, שהוא מצד הזדעת כבודו יתי.

וננה מציאות בדי בנסיות וקדושות בתור מקדש מעט היה, מפני שהם הבחטים שעיל ידים יטורים [ענין] מציאות הש"י וכבודו. ע"כ ראוי להדראות שג חלק הבקשה משועבד ונמצא בשביב ו-חכלית, כדי להגצל משיבוש העזת של שני רצון חיללה לא-ל-אין כל ית. ע"כ אין חפילתו של אדם נשמעת אלא בבייחכ", שהוא מוקם רינה, שיסוד תפילה ביהיכ' הוא מיסוד על החלק המשعلاה השכלי, שהוא הכתה גודלו יתי וקובתו, הנה באלת שני החלקים הכהלים של התפללה, נכללו שלשה חלקים לפי האמת, דהיינו, חכלית مليה הבקשה של צורך האדם, הוא והחלק התהווון של התפללה, והחלק היורר עליין מזה, הוא להזכיר את האדם להתענג על ד', והחלק הדריך התפללה, של ב' רצונות וג' אחרונות אמצעיות, ה'ג' ואשותו להכשר מעלה האדם, ומה יהי האדם נכן לבקשה בלבד לא-ל-שיבוש ונשגב, הוא להודיע על-אילן געולתו יתי בעולם. ע"כ אלה ה'ג' עניינים הרוחניים אינם מקרים הלווקה⁴, כי יסוד דבר שכל שאי מרכיב כל בחומר מפאת חכליהם, ע"כ החשובים הם כאחד הג' וג' ואחרונות, מה שא' האמצעיות, שהן לתכלית חמירות, בהן יש חילוק מודגמו לפני הדריכים.

ובמ"א רמנון אחורי ביהיכ", כי הביהיכ' יש לו ב' תכליות: האחת היא גבור ולfontWeight שם הש"י, ובאמת עיקר תכליות מציאות ההפילה בבראה לה, כדי שיכירו הבריות יד ד', ויראו לפניו וילכו בדרכיו לטוב להם. והב' נטעוף מזה, שההפילה מרווחת להשיג המברך. והנה לו לא היהת באה מתפללה החולעת המוסרית כ"א השנת המבוקש לבוזו, ודאי הרי קשה, מה יכולת וטעם יש במציאות התפללה, לאלא הש"י לא יתקן שניין וצון לבניין, ולמה לו להפליתינו. אבל כיון שיש בתפללה תכליות מוסרית, כי ע"י ההכרה שהכל מיזו יתי, יטב מזב המוסרי ותורבה הצדקה והמוסר, כבר נמצא חווית גודלה במציאות התפללה. והנה תכליות הפנימית העיקרית של התפללה שיא הצדיק, היא מרדמות פנימית של ביהיכ'ן וזר העקרי של מציאותו, והצד התפלל של השנת המבוקש יומלץ באחורי ביהיכ'ן. ע"כ כל המתפלל רק אחורי ביהיכ'ן, וכך מזב המוסרי של התפללה לא ישים לב כלל, והוא נקרא רשע ותפלתו וועבה, כי ע"כ מסטר אוננו משמע תורה" ולחיטה רDECIO, "תפלתו וועבה"². כי תפילה אם לא תצמץ ממנה הטעבה אל המעשים, הרי הוא כחירוף וגירוף, כאילו יש שניין רצון למפללה חי, ע"כ רוך תפילה ישרים רצונו³, כי בכל תפילה הם שואבים התכוונה הפנימית של החומרות הנפש שהיא תכליות ופירה של התפללה.

ע"ג איה-גדנסר ז' – פיג' – ז'

זו. מניין שהבקב"ה מתפלל. צירו הדבר, תכליות התפללה אצלו היא להתרומות הנפש שתחוי מוכנת להתנוגג במעלה יותר ווימה משה מאהנת, ע"כ פועלות התפללה ג'יכ' על השגת המבוקש, שבஹוטו מעולה יותר, ראיו הוא למלילו חסרונו. והנה לפניו יתי אין מעדן להשעיף רב טוב, אבל צורך שהיוי המקבלים מוכנים, וכל ההנוגה המסתורית בתורה ומוצות וכל מורה נכונה, היא רק להזכיר את המקבלים לקל הטוב המתוון להם. אמונם ביארו כאן סוד טובי ההנוגה האליה, שם דרכים בנהנגו יתי, שייעלו המקבלים לחיות וואים לקל רב טוב יותר מכי מדרטם. ואוthon הדריכים שמוכלים לך בהנוגה הכלולית, שסת דומים ממש לתכלית שאנו משיגים ע"י התפללה, ד"ז נקרא שהבקב"ה מתפלל. ומוחך שנאנולה העתידה תה' ע"פ שלא היהו וואים לך¹, כמו שכי"ו ריא כי אין איש יישומו כי אין מגע ווועש לו זרועו², ע"כ נקרא ביהמ"ק העתיד, בית תפלי לגביה הקב"ה.

זו היהת תכליות החזון הגדול שהוא קרוב לנבואה שואה ר'י בן אלישע לפניו ולפניהם. אז בהיות מזב האומה הישואית תלוי בריפוי, ומכתשות, רביבים גופניים ורותנאים מותעו עלה, או יכול היהת שיבא איש לריפוי ידים ולהתישא מתקומת של ישראל ח' ים מוד מorth ר'י ב'א, כי יש כאן מודה עלינו הארץ ברכיה גלה סדו אל עברו³ ר'י ב'א, כי יש כאן מודה עלינו הארץ ברכיה, היינו קצת הכהנה, ע"פ מצד חזקי הדור, שהם מcessרים את הכלל לקבל הרוכה יותר מכפי המדה הרואה לפני הכהנים. זאת היא הברכה שבקש ד' צבאות מר'י בן אלישע, למען תחזקנה יידי, ויהזק ידי עמו וכל העוסקים בעבודות הקודש, לשובב יעקב לאליך ישעו.

ע"ג איה-גדנסר ז' – גגדען-ז'